

ANTI-TERROR

Yenə Bakının küləkli və isti havası insanlara həm mənfi, həm də müsbət enerji verirdi. İstirahət mərkəzləri, parklar əhalinin daha çox sıx olduğu yerlər idi. Əhalidə bir sevinc hissi duyulurdu. Səbəb bir tərəfdən havaların istiləşməsi idisə, digər tərəfdən daha çox səbəb isə bir həftə sonra EUROVISION-2012 mahnı müsabiqəsi idi ki, o da məhz bu ilin may ayında Azərbaycan Respublikasında keçiriləcəkdi. Bu, hər bir azərbaycanlıda iftixar hissi yaradırdı. Bunları düşünə-düşünə Sahilyanı parka doğru hərəkət edirdim. Məqsədim bir-iki saat dənizkənarı parkda gəzmək və dincəlmək idi. Nəhayət, bir xeyli gəzdikdən sonra özümə daha yaxın olan skamyaya yaxınlaşdım. Yaxınlıqdakı skamyada bir oğlan ilə bir qız əyləşib söhbət edirdilər. Çox şən və mehriban görənirdilər. Çox güman ki, sevgili idilər. Bu fikirdə olmağıma səbəb onların indiki “sevgili”lərdən fərqli olaraq skamyada qucaqlaşib oturmamaqları və ya millətin gözü qarşısında öpüşməmələri idi. Şəhərə ailə uşaqla çıxmaq mümkün deyil. Hansı parka üz tutursan, hansı tinə dönürsən ya mini yubkada, üzü gözü tamamilə boyaya bürünmüş qızları və arxalarınca sürünən bir neçə oğlanı, ya da bir-birinə sarılmış gəncləri görürsən. Fərqi yoxdur qız ya oğlan. Adam bu biabırçılığı görməmək üçün üzünü yana tutur. Adını da qoyurlar ki, kosmopolitik, posmodernistik Avropalaşırıq. Adama deyərlər ay bala, sən hara Avropa hara. Atan, anan Avropa görübmü?! Öz adət-ənənələrimizə əməl etdin indi də qaldı avropalaşasan?! Postmodernizmin əsasını qoyan, banisi sayılan fransız mütəfəkkiri Mişel Fiko olmuşdu. Bədbəxt özü də yaratdığı cərəyanın fəsadının qurbanı oldu. Dünyanı bürüyən global problemlərdən biri olan “QİÇS”-ə yoluxan Mişel Fiko dünyasını dəyişdi. Bilsəydi ki, məhz yaratdığı bu iyrənc cərəyan onun ölümünə səbəb olacaq heç yaratmazdı... Ehh... Bu

zavallı gənclərə baxanda lap ürəyim acıyır bunların halına. Zövqsüz geyimlər, zövqsüz musiqilər lap adamın ətini tökür. Bir də baxırsan bir gəncdir 16-17 yaş ola ya olmaya gəlib “VAZ 2107” markalı avtomobillə yanından elə keçir ki, sanki bir yeldi əsdi və keçdi. Avtomobilində olan maqnitofona da elə səs verir ki adamın lap qulaqları batır. Oxuyanlarda ki, gic-gicə müğənnilər. Keçən dəfə Bakı Dövlət Universitetində bir təbirdə idik. Məndə həmişəki kimi vaxtından əvvəl tədbirin keçiriləcəyi yerdə olmaq üçün tez gəlmişdim. Amma tədbirə hamıdan gec çatan da mən oldum. Avtomobilimi saxlamağa bir yer tapmadım ki, saxlayım. Universitetin ətrafına sanki avtomobillərdən sədd çəkmişdilər. Məcburiyyət qarşısında qalıb avtomobili universitetin giriş qapısından təxminən 150-200 metr aralıda saxlayıb, oradan piyada universitetə gəldim. Universitetin həyətində olan tələbələri görəndə düzü elə bildim Braziliyadayam. Açıq-saçıq geyimli qızları, üzlərində keçi saqqalına oxşar saqqal saxlayan oğlanları görəndə lap elə bil başımdan qaynar su tökdülər. Kosmopolit, postmodernist düşüncəyə malik olan bu gənclər lap ağını çıxardıblar. Amma bunlarla nisbətdə azlıq təşkil etsələr də sağlam düşüncəli gənclərimiz də az deyil. Bu haqda fikirləşə-fikirləşə bir skamyaya yaxınlaşıb əyləşdim.

Uzaqda olan, üzü dənizə baxan skamyalardan birində əyləşmiş qara rəngli kostyum, ağ rəng köynək və qara rəngdə də qalstuk geyinmiş bir gənc oğlan diqqətimi cəlb etdi. Həmin gəncin təxminən 28-30 yaşları olardı. Gənc oğlan normal boya və çəkiyə malik, sarışın, yaşıl gözlü biri idi. Oğlana diqqət kəsildiyim üçün əlində nə olduğunu fərqi nə vardı. Əlində qalın bir kitab var idi. Onun bu kitabı çox maraq və həvəslə oxuması mənim də nəzər-diqqətimi cəlb etdi. Özlüyümdə kitabın adını öyrənmək istədim. Özüməməxsus tərzdə buna nail oldum. Sən demə bu artıq neçə vaxtdır böyük oxucu kütləsi qazanmış “Ümidlərin izi ilə” romanı idi. Bildiyim qədər həmin kitab Xocalı soyqırımına və erməni terroruna həsr olunmuş kriminal-detektiv roman idi. Kitabı diqqətlə oxuyan həmin cavan oğlan arada kitabdan diqqətini ayırıb ətrafa göz gəzdirir və yenidən kitabı oxumağa başlayırdı. Az sonra həmin cavan oğlan ayağa qalxaraq bir xeyli uzağa gözlərini zilləyərək baxdı. Daha sonra əlini cibinə salaraq mobil telefonunu

götürdü. Bir xeyli telefonla kimləsə danışdıqdan sonra birdən geri dönərək avtodayanacağa doğru istiqamətləndi. Bu oğlanın hərəkətləri sözün həqiqi mənasında məndə həm şübhə, həm də təəccüb doğurdu. Bir anlıq fikrimdən oğlanın hara getdiyini izləmək, onu təqib etmək keçdi. Amma bunun qeyri-qanuni olduğunu anlayaraq fikrimdən vaz keçdim. Bilirəm ki, Azərbaycan Respublikasının Cinayət Məcəlləsinin 109-cu maddəsinə əsasən, bu qanun pozuntusudur və beş ildən on ilədək müddətə azadlıqdan məhrum etmə ilə cəzalandırıla bilərdim. Bunları düşünə-düşünə ətrafıma baxmadan qeyri-şüuri oğlanın arxasınca getməyə başladım. Az sonra həmin oğlanın qara rəngli “Range Rover Sport” markalı avtomobilə mindiyini görüb dayandım. Oğlan cəld bir hərəkətlə maşını hərəkətə gətirib bir anda yoxa çıxdı. Avtomobili sürətli sürdüyündən yalnız dövlət nömrə nişanının sonluğunu görə bildim. MT-007. Gördüyüm bu təəssürat məndə həmin oğlanın hərəkətlərinə qarşı maraq oyatdı. Dayanacaqda saxladığım qara rəngli “Nissan Teana” markalı maşınıma yaxınlaşıb qapısını açdım və dərhal oturacağa əyləşib qapını bağladım. Bir xeyli dayanandan sonra evə doğru istiqamət aldım. Evim Səbail rayonunun Badamdar qəsəbəsində yerləşirdi. Yolum Bayraq meydanının ətrafından keçirdi ki, burada da məhz EUROVISION-2012 mahnı müsabiqəsi keçiriləcəkdi. Ətrafda müsabiqənin daha yaxşı keçməsi üçün hazırlıq işləri gedirdi. Bir az qabaqda diqqətimi bir şey cəlb etdi. Maşını qarşıya sürüb həmin diqqətimi çəkən obyektə baxdıqda sanki sevindim. Sevincimə səbəb olan bayaq təxminən 10-15 dəqiqə ərzində məni özünün hərəkətlərinə cəlb etmiş oğlanın sürdüüyü maşın idi. Həmin qara rəngli “Range Rover Sport” markalı MT-007 dövlət nömrə nişanlı avtomobil. Maşını kənara çəkib oğlanın buradan nə vaxt çıxacağını gözləməyə başladım. Az sonra həmin oğlanın mənim idarə etdiyim maşına doğru gəldiyini gördüm. O, maşına yaxınlaşıb şüşəni endirməyimi xahiş etdi. Düzü ondan bunu gözləmirdim. Çox həyacanlandım. Bədənimi əsmə tutdu. Birtəhər özümü ələ alıb şüşəni endirdim. O mənim keçirdiyim hissləri anlamışdı. Mehribancasına salam verdi:

- Salam! Ağsaqqal, bayaqdan siz məni izləyirsiniz?

- Xeyr, oğlum.
- Bəs axı bayaq mənim arxamca gəlirdiz. Mənsə buna əhəmiyyət vermədim və oradan uzaqlaşdım. Sənsə öz inadınızdən əl çəkməyib məni izləmisiz. Niyə?

Onun belə diqqətliliyinə sadəcə həsəd apardım və daxilimdə onu alqışladım. Sözdən yayınmaq üçün özümü ona təqdim etdim:

- Oğul, məni tanımadın deyəsən.
- Xeyr, tanımadım.
- Mən Akademik Milli dram teatrının aktyoru Niyaz Məmmədovam.
- Çox yaxşı. Düzünü desəm tanımadım. Amma indi tanıdığımıza da peşiman deyiləm. Adım Vüsal, soyadım Vüqarlı. Jurnalistəm. Burada olan hazırlıqlar barəsində məlumatlar toplayıb televiziya aparıram. Yəqin ki, hər şeydən xəbərdarsınız. Axı dediyiniz kimi siz də mədəniyyət adamısınız. Bu səbəbdən açıqlama vermirəm.
- Oğul, məndə bura gəlib gedirəm. Bayaq da bura gəlmək üçün sənə arxamca çıxdım. Sənsə səni izlədiyimi başa düşməsən. Narahat olma.

Bu sözlərlə onun fikrinin yanlış olmasını bildirmək istədim.

- Narahat deyiləm ağsaqqal. Əslində buna görə narahat deyiləm. Amma narahat olduğum başqa səbəblər var. Nə isə... Vaxtınızı aldığım və fikrimin yanlışlığı ucbatından sizi narahat etdiyim üçün üzr istəyirəm. Uğurlar sizə.

Əslində sən düzgün fikirləşmisən, oğul. Mən səni izlədim. Amma indi təsadüfən maşını burada görüb dayandım. Bu mənim səhvimdir demək istədim, amma tez də fikrimi dəyişdim:

- Çox sağ ol, oğlum! Sənə də jurnalist fəaliyyətində uğurlar arzulayıram.

Oğlan gedən kimi dərhal maşını işə salıb oradan uzaqlaşdım. Yol boyu oğlanın belə diqqətliliyinə, cəsarətliliyinə, özünə əminliyinə həsəd apardım. Belə

həmvətənim, xüsusəndə gənc həmvətənim olduğu üçün çox məmnun oldum. Oğlanın kim olmasını çox sonra bildim və onun kimi qəhrəmanın həyatından bir hissə öyrəndim və sizlərə təqdim edirəm. Əvvəlcə ona verilən Qızıl ləqəbinin tarixçəsi ilə tanış olun.

Heydər Əliyev adına Azərbaycan Respublikasının Milli Təhlükəsizlik Nazirliyinin Akademiyasında müdavim olduğu vaxt, onun necə çalışqan, saqlam, savadlı bir gənc olması barədə bir neçə müəllim və general fikir söyləmişdi. Bu barədə məlumat akademiyanın rəisi Yusif Mədətzadəyə çatanda o həmin gəncin yanına gətirilməsi ilə bağlı tapşırıq vermişdi. Gəncə bu bəradə məlumat verilərkən o ilk öncə xeyli düşünmüş, harada nə səhv edibsə onu xatırlamağa çalışmışdı. Amma bir az sonra o heç bir yanlış hərəkətə yol vermədiyini anlayaraq düşünmüşdür ki, onun akademiya rəisi tərəfindən çağırılma səbəbi özünü bir müdavim kimi, əsl vətənpərvər olaraq aparmasındadır. Həmin gənc akademiyanın rəisi Yusif Mədətzadənin otağına yaxınlaşaraq əvvəlcə üst-başını qaydaya salır. Sonra isə qapını asta-asta döyərək Yusif Mədətzadənin gəlin sözünü gözləyir. Bu sözü eşitdikdə o qapını sakit bir tərzdə açaraq deyir:

- İcazə olar, cənab general.

General Yusif Mədətzadə ilk baxışda gənci tanımır və deyir:

- Buyurun. Sizə nə lazım idi?

Bu sözləri eşidən kimi gənc müdavim deyir:

- Cənab general, müdavim Vüqarlı sizin əmrinizlə gəlmişdir.

Gəncin məruzəsindən sonra onun səliqəli geyiminə, təmiz ayaqqabılarına, papağına və çox intizamlı olmasına diqqət edən Yusif Mədətzadə həmin gənci tanıyır. Ürəyində bu sözləri deyir: “Bir neçə gün öncə həmin bu gənc haqqında mənə məlumat vermişdilər. Görürəm verilən məlumatlar öz təsdiqini tapdı”. Bu sözləri ürəyindən keçirən Yusif Mədətzadə üzünü gəncə tutaraq deyir:

- Oğlum, sən Vüsal Vüqarlısan eləmi?

- Bəli, cənab general. Mən Vüsal Vüqarlıyam.

Onun səlīs danışması, arqumentasiya qaydalarına uyğun olaraq tam cavab verməsi heç də Yusif Mədətzadənin diqqətindən yayınmadı. O, yenidən üzünü gəncə tutaraq dedi:

- Mənim bildiyimə görə sən erməni, ingilis, fransız və rus dillərini mükəmməl şəkildə öyrənmişən və bu dillərdə çox səlīs danışırsan. Həmdə sən bütün idman yarışlarında taekvando üzrə birincilik qazanırsan. Bunlar həqiqətənmi belədir, oğlum?

Bu zaman gənc müdavim hiss etdi ki, Yusif Mədətzadə onun haqqında çox şey bilir. Yəni onun barəsində Yusif Mədətzadəyə çox məlumat verilib. O hər şeyi olduğu kimi də dedi:

- Bəli, cənab general mən sizin qeyd etdiyiniz dilləri bilirəm və bu dillərdə sərbəst danışıram. Taekvando üzrə iki qat Avropa çempionuyam. Həmçinin üç qat ölkə çempionluğum var.

- Vüqarlı, bu gündən etibarən sən mənim diqqət mərkəzimdə olacaqsan. Sənin barəndə cənab nazirə də məlumat verəcəm. Çalış daha da yaxşı ol. Bura gəlişin və aramızda olan söhbət barəsində heç bir kəsin məlumatı olmamalıdır. İndi isə azadsan gedə bilərsən.

- Oldu, cənab general. Mən vətənim Azərbaycana və onun vətəndaşlarına xidmət edirəm-deyib otaqdan çıxan Vüsal Vüqarlı idman meydançasına doğru gedir.

O çıxandan sonra akademiyanın rəisi bir qədər düşünür və belə qərara gəlir ki, onu bir sınağa çəkərək yoxlasın. Bu məqsədlə sonuncu kursda olan ən yaxşı müdavimlərdən ikisini bu işə cəlb edir. Həmin iki müdavim də özlərinin bacarıqları və savadlarına görə çox seçilirdilər. Onlar həmdə xüsusu fənlərdən (xf) əla qiymətlər alan müdavimlər idi. Həmin müdavimləri otağına çağırən akademiya rəisi onlara gənc müdavim Vüsal Vüqarlı haqqında məlumat verir və tapşırır ki, bu axşam onu yoxlamalıyıq. Əsas iş sizin üzərinizə düşür. Siz öz bildiyiniz kimi yoxlayın. Yoxlamadan əgər təmiz çıxarsa o zaman bu gün saat 14:30-da harada olduğunu və kiminlə görüşdüyünü öyrənməyə çalışın. Hər iki halda müsbət nəticə

əldə etsəniz onu bu axşam saat 21:00-da mənim yanıma gətirin. Müdavimlər verilən tapşırığı aldıqdan sonra otaqdan çıxırlar. Hər iki müdavim Vüsalı yaxşı tanıyırdılar. Onun necə sağlam gənc olduğunu və ən əsası da idmançı olduğunu yaxşı bilirdilər. Bunlara baxmayaraq onlara Vüsalla bağlı tapşırıq verilmişdi və bu tapşırıq həyata keçirilməliydi. Hər iki müdavim birlikdə bir plan hazırladılar. Plana əsasən Vüsalaın çarpayısı üzərinə 50 manatlıq əskinas qoyulacaqdı. Pulun üzərinə isə bu sözlər yazılacaqdı: “Özünə çox güvənirsənsə bizim kim olduğumuzu axşam saat 20:00-a kimi müəyyən et”. Düzü onlar fikirləşirdilər ki, asan bir plan olsun. Çünki, Vüsalaın xətrini çox istəyirdilər. Aralarında bir-birinə qarşı hörmət vardı. Məhz buna görə də onlar bu planı hazırlamışdılar. Hər iki müdavim qurduqları bu plana əsasən işə başladılar. Onlar heç kimin yataqxanada olmadığı vaxt oraya daxil oldular və pulun bir hissəsini balışın altına salaraq yerdə qalan hissəsini diqqəti cəlb edəcək vəziyyətdə adyalın üstünə qoydular. Sonra ətrafa nəzər salaraq onları kimsənin görmədiyinə əmin olub yataqxanayı tərk etdilər.

Ataların yaxşı bir misalı var. Deyir: “Sən saydığını say gör fələk nə sayır”. Hər iki müdavim düşünürdü ki, onları kimsə görmədi. Düzdür kim anlayışı şəxsə aiddir, yəni şəxsi bildirir. Müdavimlər də məhz bu amili nəzərə almışdılar və onları kimsənin görmədiyinə əminliklərində yanılmamışdılar. Amma diqqət yetirməmişdilər ki, burada onları nə isə görə bilər. Diqqət yetirsəydilər belə yenə də onları görənlərin nəyin yerini aşkara çıxara bilməyəcəkdilər.

Vüsal Vüqarlı keçən il yataqxanada atası tərəfindən ona hədiyyə olunan qızıl saatını itirmişdi. Daha doğrusu onun necə itdiyini xatırlaya bilmirdi. Amma saat itmişdi. Təkcə onu bilirdi ki, həmin gün o saatını dolabına qoymuş və səhər idmanı etmək üçün idman meydançasına düşmüşdü. İdmandan qayıtdıqdan sonra isə o yuyunmaq üçün ləvazimatlarını dolabdan götürmək istəyərkən saatının orada olmadığını görüb təəccüblənir. Bu barədə heç kimə bir kəlmə də olsun söz deməyən Vüsal Vüqarlı yuyunduqdan sonra yenidən dolaba baxır. Yenə də saatını tapa bilmir. Özünə söz verir ki, bu barədə heç kimə bir kəlmə də olsun söz deməyəcəm. Elə də edir. O müdavimlər arasında kiminsə oğurluq etməsinə heç cürə inana bilmirdi. Bunu düşünmək də istəmirdi. Amma hərdən ağına gəlirdi ki,

bəlkə elə kimsə onu oğurlayıb. Bu haqda çox uzun düşünməyən gənc müdavim atası ilə danışarkən ona bildirdi ki, mənə kiçik ölçüyə malik uzunmüddətli videoçəkilişi olan ya kamera ya da ki, telefon lazımdır. Atası oğlundan bu sözləri eşidən günün səhəri onun üçün kiçik ölçülü videokamera aldı. Bu kameranın eni ilə uzununu eyni ölçüyə malik idi-1,5 sm eni və 1,5 sm uzunluğu var idi. Hər gün yenilənmək şərti ilə 24 saat müddətində çəkiliş aparırdı. Atası bu barədə Vüsala məlumat verərkən o çox sevindi və bildirdi ki, sabah, yəni şənbə günü onlara evə getmək üçün icazə verəcəklər və o evə gələcək. Beləliklə gənc müdavim şənbə və bazar günü saat 16:00-a kimi evlərində oldu. 17:00-da akademiya qayıdan Vüsal Vüqarlı cəld yataqxanaya daxil oldu. Müdavimlərdən yataqxanada cəmi beş-altı nəfər var idi. Vüsal Vüqarlı onlarla görüşüb öz çarpayısının yanına gəldi. Əvvəlcə bir neçə dəqiqə ayaq üstə dayanıb çarpayıya yaxınlaşan hər hansısa bir şəxsi kameranın daha dəqiq görməsi üçün müvafiq və səmərəli bir yer axtardı. Nəhayət o həmin yeri tapdı. Həmin gün axşam yoxlanışına kimi o gözlədi və yoxlanış bitəndən sonra müdavimlərə “yat” komandası verildi. O, əvvəlcə çarpayıya uzanıb bir neçə dəqiqə gözlədi. Daha sonra isə ehtiyatla çarpayıdan qalxıb dolabın altına yerləşdirdiyi kameranı götürdü. Onu yaxınlıqdakı çarpayının aşağısından yerləşdirdi. Hansı ki, oradan Vüsalaın çarpayısı və eləcə də ona aid olan hər bir şey daha aydın görünürdü. Beləcə o saati götürən şəxsi müəyyənləşdirmək üçün öz işini görmüş oldu. Bundan sonra hər gün əlinə fürsət düşən kimi bir neçə dəfə kameranı yoxlayır və özünə lazım olan məlumatın qeyd edilmədiyinə əmin olub onu yenidən quraşdırırdı.

Təxminən saat 17:45-də yataqxanaya daxil olan gənc müdavim Vüsal Vüqarlı öz çarpayısına yaxınlaşdı. O üst geyimlərini dəyişərək saat 18:00-da başlanacaq idmana gedəcəkdi. Pencəyini səliqəli şəkildə əynindən çıxararaq onu balışının üzərinə qoymaq istəyirdi ki, bu zaman onun gözlərinə 50 manatlıq əskinas sataşdı. O pula toxunmadan cəld pencəyini balışın üzərinə qoydu və dərhal da dolabından bir sellofan götürərək əlinə keçirib pulu götürdü. Pulun saxta olub olmamasını yoxladıqdan sonra onu digər üzünə çevirdi və bu zaman orada yazılan sözləri görüb oxumağa başladı: “Özünə çox güvənirsənsə bizim kim olduğumuzu

axşam saat 20:00-a kimi müəyyən et". Bunu oxuyub qurtaran kimi bir qədər narahat olsa da özünü tezliklə ələ aldı. Pulun üzərinə yazılan və ona göndərilən bu ismarıcdan bəlli idi ki, burada artıq söhbət birdən çox şəxsdən gedir. Vüsal Vüqarlı birdən nəyisə kəşf edibmiş kimi sevindi. Onun üzündə xoş bir təbəssüm, gözlərində bir sevinc qığılcımı parladı. Yataqxanada olan saata nəzər salıb saatın 17:53 olduğunu gördü. Geridə yetərincə vaxtının olduğunu nəzərə alıb tez yerləşdirdiyi kameranı götürdü. Kameranın qeydlərini bir-bir yoxlayaraq nəhayət ona lazım olan qeydi müəyyən etdi. O çox rahat görsənirdi. Pulu onun çarpayısının üzərinə qoyanları tam aydınlığı ilə görə bildi. Amma bundan çox da təəccübləndi. Belə bir sual onda maraq oyatdı. Axı arada yaxşı hörmətimiz olan bu sonuncu kursun müdavimləri mənimlə niyə belə rəftar etsinlər ki? Burada nəsə mənim bilmədiyim hansısa bir iş var. Amma gec-tez müəyyənləşdirəcəm. O kameranı əvvəlki yerinə, pulu isə dolaba qoyaraq idman meydançasına doğru getdi. Çox şən idi. Sanki yeni bir şey kəşf etmiş alim kimi sevinirdi. O idman meydançasına vaxtında çatıb məşq etdi. Ətrafa diqqət yetirərək həmin müdavimlərin də burada məşq etdiklərini gördü. Heç nə olmayıbmiş kimi məşqini davam etdirdi. İdman vaxtı bitən kimi o digər müdavimlərlə birgə yataqxanaya qalxaraq yuyunub əynini dəyişdi. Videokameranı və sellofana qoyduğu pulu götürərək yeməxanaya getməyə hazırlaşdı.

Müdavimlər hamısı yeməxanada əyləşib yemək yeyirdilər. Vüsal Vüqarlı öz yeməyini götürüb məhz nəzərində tutduğu müdavimlərin yanına gəldi. Onlara salam verdi və yanlarında əyləşdi. Bir anlıq onların üzünə baxaraq onun bu hərəkətinə necə reaksiya verəcəklərini bilmək istədi. Hər iki müdavim bir anlıq özlərini itirsələr də sonradan özlərini heç nə olmayıbmiş kimi aparmağa başladılar. Gənc müdavim Vüsal Vüqarlı yeməyini yeyib qurtardı və üzünü həmin şəxslərə tutaraq dedi:

– Necəsiz dostlar?

Həmin müdavimlər yenidən özlərini itirsələr də, tez də cavab verdilər.

– Çox sağ ol, Vüqarlı. Sən necəsən?

– Mən əlayam. Vəziyyətim çox gözəldir. Sizinlə bir məsələ haqqında danışmaq istəyirəm. Mümkün olarmı danışaq?

Gənc müdavimin bu sözlərini eşidən həmin müdavimlər sözün əsl mənasında heyrətləndilər. Onlar təəccüblərini gizlətməyi bacarmadılar. Vüsal Vüqarlının onlara ünvanlandığı suala cavabı bir qədər gec verdilər:

– Əlbəttə mümkündür. Elə buradamı danışaq?

Artıq onların özlərini itirdiklərini hiss edən gənc müdavim yenidən onları təəccübləndirməyə özlüyündə qərar verdi və dedi:

– Çox sağ olun, dostlar. Burada danışmaq mənim fikrimcə uyğun deyil. Həmdə sizə nə olub, dostlar? Nəsə özünüzü çox qərribə aparırsınız.

Sonuncu kursun müdavimləri çox təcrübəli idilər. Amma onlar gənc müdavimdən sözün əsl mənasında zəif olduqlarını anlayırdılar. Onlar hər ikisi bir ağızdan cavab verdilər:

– Elə bizdə onu fikirləşirdik ki, burada danışmayaq. Həm də heç bir şey olmayıb. Nə sözün varsa çıxmaq çöldə danışaq.

Vüsal Vüqarlı bu sözü gözləyirmiş kimi cəld ayağa qalxdı və dedi:

– Gəlin, çıxmaq çölə.

Onların hər üçü yeməxanadan çölə çıxdılar. Təxminən yeməxanadan on beş-iyirmi metr aralıda dayandılar. Vüsal Vüqarlı onlara üzünü tutub dedi:

– Dostlar, mənim sizinlə burada söhbət etmək istəməmə səbəb sizin hər ikinizin bu gün mənim çarpayımın üzərinə qoyduğunuz 50 manatlıq əskinasla bağlıdır. Bilmək istəyirəm ki, niyə o pulu mənim çarpayımın üzərinə qoymusunuz?

Hər iki müdavim sanki şoka düşdülər. Onlar nə deyəcəklərini bilmirdilər. Amma onlardan biri özünü tez ələ alıb dedi:

Vüsal, biz heç nə etməmişik. Sən səhv fikirləşirsən. Aramız yaxşıdır deyə bəlkə düşünürsən ki, bunu biz zarafat məqsədilə edərik. Amma yanılırsan. Biz

etməmişik. Bəlkə kiminsə cibindən düşüb. Sən niyə inamla deyirsən ki, onu biz qəsdən oraya qoymuşuq?

Gənc müdavim ikinci kursda olarkən xf (xüsusi fənn) müəllimlərindən biri tərəfindən deyilən “qarşıdakı şəxs səni tanısa onu çətin məqamda öz yalanlarıyla inandırmağa çalış” fikrini yadına saldı. Fikirləşdi ki, yəqin bunlar da məhz o müəllimin sözlərinə əməl edirlər. Amma əbəs yerə. O bunları düşünüb əlini cibinə salaraq oradan videokameranı götürdü və dedi:

– Dostlar, mən sizi burada tanımışam sizdə mənə burada tanımısınız. Niyə istəyirsiniz ki, aramızda inciklik olsun?! Siz nə qədər bunu etmədiyinizi desəniz də mən buna inanmayacağam. Çünki bunu sizin etdiyinizə əminəm. Bu əminliyi məndə yaradan bir dəlil var. Həmin dəlil isə məhz bu kameranın yaddaşındadır. Buna nə deyirsiniz?

O kameranı yandıraraq həmin epizodu hər iki müdavimə göstərdi. Müdavimlər əslində planlarının həyata keçməsinə içərilərində şad idilər. Amma onlar gənc müdavimin belə çevik və dəqiq işləməsinə həsəd aparırdılar. Akademiya rəisinin birinci tapşırığı həyata keçmişdi. İkinci tapşırıq isə qalırdı. Müdavimlərdən biri saatına baxıb əqrəblərin 20:25-i göstərdiyini gördü və cəld o biri müdavimə işarə verdi. Hər iki müdavim dedi:

– Vüqarlı, bilirdin ki, bunu biz etmişik daha nə uzadırdın söhbəti bu qədər? Biz səni sınayırdıq ki, görək pulu nə edəcəksən.

– Dostlar, mən söhbəti uzatmıram. Sadəcə bilmək istəyirdim niyə etmişiz. Onu da bildim. Pul məndədir. Qaytararam sizə. O, başını bir azca aşağı əyərək cibindən pulu çıxartmaq istəyəndə müdavimlərdən biri onun əlini tutdu. Digər müdavim isə onun sinəsinə güclü bir yumruq vurdu. Vüqarlı özünü itirib ağrıdan aşağı çökdü. Bu zaman hər iki müdavim onu götürərək yeməxananın arxasına gətirdilər. Yumruq vuran müdavim onu yerə qoyan kimi yenidən ona böyükdən bir təpik vurdu. Aralıda dayanan müdavim Vüqarlının arxa tərəfinə gələrək onun qollarını burdu dizini onun kürəyinə dayayıb dedi:

– Sən bizim vətənə qarşı xəyanət etmişən. İndi isə taleyin bizim əlimizdədir. Ya sorğularımıza olduğu kimi cavab verəcəksən, ya da özün özünə məzar qazacaqsan. Qərar sənindir.

Vüqarlı zarıyaraq dedi:

– Mən sizi yaxşı tanımamışam. Siz çox alçaq uşaqlarsınız. Kişi kimi dalaşardız, dalaşardıq. Daha arvad kimi məni qəfilləyib vurmazdız. Mən Azərbaycanıma heç bir xəyanət etməmişəm. Etməyəcəm də. Siz axmaqlara isə heç bir söz deməyəcəm.

Bayaqdan gənc müdavimə yumruq və təpik vuran müdavim yenidən onun qıçlarına zərblə bir təpik vurdu. Qollarını tutan müdavim isə dedi:

– Səndən bir şey soruşacağıq düzünü desən səni rahat buraxacağıq. Bu gün günorta sən kiminlə görüşmüşən? Bu suala cavab ver və çıx get.

– Ay bədbəxtlər, mən bu gün heç kimlə görüşməmişəm. Görüşmüş olsam belə bunun sizə dəxli yoxdur. Onsuzda sizə heçnə deyəsi deyiləm. Bu etdiklərinizin də heyifini sizdən artıqlaması ilə alacam.

Vüqarlının əllərini tutan müdavim onun bunlara heçnə deməyəcəyinə tam əmin idi və elə bu səbəbdən də o biri müdavimə mimikası ilə “bəs edər aparaq” işarəsini verdi. Digər müdavim isə aşağı əyilərək Vüqarlının gözlərinin içinə baxdı və dedi:

– Sənin indi axırına çıxacağıq. Ruhun heyfini alar–bunu deyib yenidən o, gənc müdavimi təpikləməyə başladı. Təpiyin biri onun baş nahiyəsindən tutdu və Vüqarlı huşunu itirdi. Bunu görən müdavim cəld yeməcxanaya qaçaraq oradan bir qab su gətirdi. Suyu Vüqarlının üzünə səpərək onu ayıltı və dedi:

– Ay bədbəxt, özün-özünü bəlaya saldın. Az qala ölmüşdün. Ruhun da hazırlaşırды heyifini almağa.

Bu sözdən sonra hər iki müdavim güldü. Sonra Vüqarlıni ayağa qaldıraraq onu qolları üzərinə götürüb akademiya rəisinin otağına apardılar. Qapıya çataraq Vüqarlıni yerə qoyub qapını döydülər. Akademiya rəisi “gəl” əmrini verən kimi

onlar qapını açdılar və Vüqarlını sürüyə-sürüyə otağa çəktilər. Bunu görən akademiya rəisi üzünü onlara tutub dedi:

– Mən sizə axı belə deməmişdim. Niyə bu hala salmısınız? Yəqin ki, qəflətən zərbə endirmisiz buna yoxsa bu hala düşməzdi, hər ikinizi yaxşıca əzişdirərdi.

Müdavimlərdən birincisi cavab verdi:

– Cənab general, biz sizin dediklərinə əməl etmək istədik, amma alınmadı. Məcbur qalıb bu yola əl atdıq, bu da alınmadı. Onu bu hala salmağa gəlincə isə bunu mən etmişəm. Özü də qəflətən. Onun necə idmançı, hələ taekvandoçu olduğunu çox gözəl bilirik.

– Siz bir şey edə bilmədiy yəni?

İkinci müdavim üzünü akademiya rəisinə tutaraq cavab verdi:

– Xeyr, cənab general. Biz heç bir şey edə bilmədik. Sizin tapşırığınıza əsasən hərəkət etdik. Amma Vüqarlı hər şeyi gözlədiyimizdən də tez, özü də tam dəqiqliklə müəyyən etdi. Onu deyə bilərəm ki, Vüqarlı kimi müdavim bu akademiya olmamışdır və olmayacaq da. Qızıl kimi oğlandır.

– Bilirəm ki, qızıl kimi oğlandır. Qızılın saflığını yoxlayarlar almamışdan əvvəl. Mən də məhz bu qızılın saflığını, düzgünlüyünü, dürüstlüyünü bu yaxınlarda ona verəcəyimiz rütbə və vəzifədən əvvəl yoxladım. Tezliklə onu vaxtından əvvəl məzun edəcəyik. O qızıldır, qızıl. Onu təcili tibb məntəqəsinə aparın. Mən də gəlirəm.

Müdavimlər “oldu, cənab general”-deyib Vüsal Vüqarlını tibb məntəqəsinə apardılar. İlkin tibbi yardımdan sonra özünə gələn Vüqarlı ayağa qalxaraq onu vuran müdavimə güclü bir yumruq vurdu sonra isə digər müdavimin sifətinə ayağını qaldıraraq pəncəsinin altıyla zərbə vurdu. Hər iki müdavim zərbədən yerə sərildi. Bu zaman akademiya rəisi içəri daxil olaraq baş verənləri gördü. Ona hər şey aydın idi. O, üzünü yerə yıxılan müdavimlərə tutaraq dedi:

– Cəld hər ikiniz yataqxanaya gedin.

Hər iki müdavim tibb məntəqəsindən çıxan kimi akademiya rəisi Vüqarlıya yaxınlaşaraq dedi:

– Cənab leytenant, necəsiniz?

Akademiya rəisinin bu cür müraciət etməsi ona qəribə gəldi. Əvvəlcə ətrafına nəzər saldı ki, bəlkə başqa kimsə var həkimdən əlavə burada amma heç kimin olmadığını görüb dedi:

– Cənab general, anlamadım sizin sözlünüzü. Siz leytenant deyərkən mənimə nəzərdə tuturdunuz?

– Bəli, cənab leytenant. Mən sizi nəzərdə tuturdum. Sizə leytenant rütbəsi verildi artıq. Bu münasibətlə sizi təbrik edirəm. Bu isə məndən sizə olan ikinci bir hədiyyə olsun. Baxmayaraq ki, bunu sizin atanız alıb-deyən akademiya rəisi cibindən qızıl saati çıxararaq gənc müdavimə uzatdı və yenidən üzünü ona tutaraq dedi: – Bilirdim ki, neçə vaxtdır bu saati axtarırsız. Bunu sizin dolabınızdan götürən isə yataqxana nəzarətçisi olub. Məndə idi neçə vaxtdır. Qızıla qızıl saat laıqdır.

Bütün baş verənlər sanki yuxuda imiş kimi gəldi Vüqarlıya. O hələ də olanları anlamırdı. Amma çox sevincli idi. Bir addım qabağa gələrək akademiya rəisini qucaqladı və kövrək səslə dedi:

– Cənab general, mən olanları hələ də anlamıram. Sanki yuxu görürəm, ya nədi bilmirəm. Amma çox sevincliyəm. Buna görə sizə minnətdaram.

– Cənab leytenant, siz yaxşı olar ki, bu gün nələrin baş verdiyi haqqında mənə məlumat verəsiniz. Mən də sonra sizə hər şeyi aydınlaşdıracağam.

– Oldu, cənab general. İndi sizə hər bir şeyi olduğu kimi danışacam–deyən leytenant Vüqarlı qızıl saatin itməsindən tutmuş bu gün ərzində baş verənlərə kimi hər bir şeyi olduğu kimi akademiya rəisinə çatdırdı. Bunları bilən akademiya rəisi onun necə cəsur, məharətli, peşəkar bir müdavim, ən əsası isə vətənə layiq bir övlad olduğuna bir daha əmin oldu və leytenant Vüqarlına bağrına basaraq dedi:

– Cənab leytenant, cənab nazir səni səhər saat 15:00-a nazirliyə çağırıb. Birlikdə gedəcəyik. Bu gündən etibarən sənə qızıl deyə müraciət edəcəyəm. Sən bu ada layiqsən. Çünki, çox sağlam düşüncəli bir gəncsən. İndi isə get yataqxanaya dalaşdığın müdavimləri yanıma göndər.

– Oldu, cənab general. Vətənim Azərbaycana xidmət edirəm. Ölənə kimi də xidmət edəcəyəm.

Bu olanlardan akademiyaadakı və eləcə də nazirlikdəki bir neçə əməkdaşın xəbəri oldu. Artıq hər kəs onu “Qızıl” adı altında tanıdı. Bir müddət sonra onu general-leytenant Acalovun şöbəsinə verdilər. Agent statusu alan Vüqarlıya general-leytenant Acalov və həmin şöbənin bir neçə əməkdaşı “Qızıl agent” deyə müraciət etməyə başladı. Məxfi agent statusu alan kimi onu yalnız general-leytenant Acalov və digər iki zabit bu statusla tanıdı. Bu andan etibarən isə onun qarşısında bir çox çətin tapşırıqlar dayanırdı. Vətən naminə bu çətinliklərə sinə gərməli olacaqdı. Əlbəttə ki, çətin idi. Eyni zamanda həm daxili, həm də xarici fəaliyyət olduqca böyük səbir, təmkin və iradə tələb edirdi. O isə amacım vətəndir, onsuzda tanrının ölüm yazısı anamız bətnində yazılıb–deyə ölümün gözlərinə dik baxırdı. Vətəninin varlığı onun üçün əbədi həyat idi. Bu amal onu neçə-neçə çətin sınaqlara, imtahanlara aparırdı. Amalı uğrunda ya fəda olacaq, ya da ki məhv edəcəkdirdi!

Bir sızmanın izi ilə

Artıq şəhərdə bir bayram yaşanırdı. Hansıki bu bayrama təkcə Azərbaycan xalqı deyil, digər ölkələrin və millətlərin nümayəndələri də hazırlanırdı. Avropanın bir sıra ölkələrindən iştirakçı qismində gəlmiş qonaqlar artıq şəhərdə gözə dəyirdilər. Onlar möhtəşəm Bakı şəhərinin gəzməli-görməli yerlərini gəzib dolanırdı, xatirə şəkilləri çəkirdi və bundan zövq alırdılar.

Təxminən saat 15:00-da “Qızıl Agent”in işdən verilən və yalnız işlə bağlı danışıqlarda istifadə edilməsi əmr edilən mobil telefonuna zəng gəldi. Zəng vuran “Qızıl Agent”in tabe olduğu bölmənin rəisi general-leytenant Acalov idi.

- Bəli cənab general. Eşidirəm sizi.
- Bu axşam saat 19:00-da Şəhidlər Xiyabanının qarşısında görüşək. Görüşümüz barəsində sənə artıq söz deməyə ehtiyac yoxdur.
- Aydınır, cənab general!
- Hələlik.
- Hələlik.

Danışığı bitirən kimi o, dərhal saatına baxdı. Görüş vaxtına təxminən üç saat vaxt qalırdı. Saatdan gözünü çəkib cəld mətbəxə daxil oldu. Qaz sobasını yandıraraq çaydanı onun üzərinə qoydu. Sonra mətbəxdən çıxıb qonşu otağa keçdi. Bu otaq çox zövqlə dizayn olunmuşdu. Otaqda bir iş masası, stul, paltar dolabı vardı. Bundan əlavə divarın birini tutan böyük ölçülü “BEKO” markalı LCD televizor, kompyüter də burada yerləşdirilmişdi. Yaxınlaşıb masanın arxasında əyləşdi. Televizoru açıb yerli telekanallardan birinə baxmağa başladı. EVROVİSİON-2012 ilə bağlı proqram yayımlanırdı. Aparıcılardan biri Ermənistanın bu yarışmada iştirak etməkdən boyun qaçırmasını keçən il bizi qalib edən mahnının adı ilə “Running scared”, yəni qorxub qaçdı kimi vurğuladı.

Bu söz onda bir xüsusi maraqlı oyandı. Axı bu axmaqlar bizim torpaqlarımızın 20%-ini işğal edib, xalqımızın bir qisminə qan uddurub, neçə-neçə ananı, bacını, ailəni gözüyaşlı qoyublar. İndi isə bizdən qorxub qaçırırlar?! Xeyr. Bu heç cürə ağılabatan bir şey deyil. Axı onlara həmişə dəstək olan, havadarlıq edən Avropanın bir sıra inkişaf etmiş ölkələri və eləcə də Rusiya kimi fəvqəldövlət gəlirdi Bakıya. Ermənistan kimi kiçik, cırıtdan bir ölkəni qucağında gətirə bilməzdimi ki, bu havadarlar?! Gətirə bilərdilər. Bəs nə idi maneə?! Beynində bu kimi sualları düşünə-düşünə mətbəxə keçib çaydanın qaynadığını gördü. Bir fincan kofe hazırlayıb bayaqkı otağa qayıtdı. Otağa girərkən qapının üstündən asılan divar saatına diqqət yetirdi. Saat artıq 18:26 idi. Keçib yenidən yerində əyləşdi. Nə isə düşünməyə başladı. Bir az sonra digər bir mobil telefonuna zəng gəldi. Artıq bəlli idi zəng vuranın kim olması. Çünki, adlar kitabçasında cəmi 28 şəxs adı vardı ki, onları da qruplara ayıraraq hərəsinə məxsusi bir musiqi qoymuşdu. Bu musiqilərdən aydın etmək olurdu ki, zəng vuranlar kimdir. Xüsusi bir şəxsin adına isə tamam fərqli bir musiqi qoymuşdu. Bu şəxs isə onun ikinci anası hesab olunan öz doğma anası idi. İkinci ana deyərkən, o öz anasını Azərbaycan adlı anasından sonra ikinci ana kimi qəbul edirdi. Cəld telefonu qaldırıb:

- Bəli, Ana! Eşidirəm səni. Dedi.
- Salam, bala, necəsən? İşlərin necə gedir?
- Salam, Ana! Şükür yaxşıyam. İşlərimdə qaydasındadır. Jurnalistikdə ancaq yazıb pozuruq. Siz necəsiz anacan? Atam necədir?
- Canım mənim, jurnalistəm deyirsən, amma mən səni heç görmədim də bu televizorda. Hər dəfə baxanda gözüüm səni axtarır. Bir dəfə görsəm səni ürəyim rahatlanır. Mən yaxşıyam, bala. Atam bir az naxoşlamışdı. İndi yaxşıdır. Elə televizora baxırdıq sən yadımıza düşdün.
- Lap yaxşı. Məzuniyyət ala bilsəm gələcəm bir həftəlik qalmağa. Həm də yaxşı istirahət edəyəm. Qardaşım, Mədinə, uşaqlar necədir, ana?

- Yaxşıdılar, canım gözüm. Elgündən nə xəbər var? Onun işləri necə gedir?
- Elgün yaxşıdır, ana. İşləri də qaydasındadır. Onu tez-tez görürsüz də televizorda. Çempion oldular. Ölkə çempionu.
- Hə, bala bilirəm. Onu görəndə fərəhlənirəm. Əlin üstündə olsun. Sənin yanındadır deyə soruşdum səndən, bala. Bu il səndə evlənsən daha rahat olaram, dərdim olmaz.
- Yaxşı, ana. O barədə danışmayaq hələ. Vaxtı gələndə mən deyərəm. Şükür iki qardaşım evlidir. Gəlinlərin, nəvələrin var. (Bu sözləri dedikdən sonra ürəyində qəhərləndi, gözləri doldu. Yadına çox sevdiyi qız düşdü. Hansı ki, o qızla ailə həyatı qurmasına məhz Məxfi agentin valideynləri mane olmuşdular. Məxfi agent isə qızla ayrıldıqdan sonra qıza söz vermişdi ki, heç vaxt heç kimlə ailə həyatı qurmayacaq, kimsəni sevməyəcək).
- Bala, sənində övladlarını görmək istəyirəm, onların da əzizləmək istəyirəm axı...
- Yaxşı, anacan. Mənim işim var, indi getməliyəm. Bu söhbətləri mən gələndə rayona danışarıq. Hələlik, anacan.
- Hələlik, oğlum. Özündən və qardaşından muğayat ol. Sağol.
- Sağol, ana.

Bir az kövrəldi. Nədənsə birdən uşaqlıq illərini xatırladı. O vaxt hələ balaca idilər. Özünün dörd, ortancıl qardaşı Elgünün iki yaşı var idi. Həyətdə gəzəndə həmişə, Elgün köynəyindən çəkib qaqaş, ay qaqaş çağırırdı onu. İki il sonra ailəsinə yeni bir sevinc bəxş olundu. Evin son beşiyi adlandırılan Ramil dünyaya gəldi. Çox mehriban olmuşdular uşaq vaxtı. Amma, amma o amma ki, bir dəfə top üstündə Elgünün belinə daş atmışdı. İndi o anı düşünəndə özünü çox pis hiss edirdi. O zamandan sonra söz verdi ki, bir daha heç vaxt, heç bir qardaşıma əl vurmuyacam.

Elədə etdi. Bütün bunları düşünüb kövrəldi. Qarşısında soyuyan kofedən bir qurtum içib ayağa qalxdı. Televizoru söndürüb otaqdan çıxdı.

Saat artıq 17:20- ni göstərirdi. Tez hamam otağına keçdi. Duş qəbul edib çölə çıxdı. Paltar dolabına yaxınlaşıb oradan nazirliyin məxsusi formasını götürdü. Bu kənarlarından nazik boz xətt gedən qara rəngli kostyumdan, ağ köynəkdən, üzərindən nazik xətt gedən bir cüt ayaqqabıdan və qara zabit qalstukundan ibarət idi. Diqqətlə paqonlarına baxdı. Dörd ulduzun üstünü təmizləyib, vətənim Azərbaycana xidmət edirəm dedi və paltarlarını geyindi. Daha sonra “Makarov” tipli tapançanı dolabdan götürüb yoxladı və belinə keçirdi.

Hava artıq qaralmağa başlayırdı. Saat 18:15 idi. Görüşün vaxtına artıq tam olaraq 45 dəqiqə qalırdı. Otaqları bir-bir gəzib işıqlara, elektrik açarlarına, qaz sobalarına və aynalara diqqətlə baxdıqdan sonra qapıya yaxınlaşdı. Giriş və çıxış qapısı sayılan bu qapı evin arxa tərəfində idi. Bundan əlavə digər bir qapıda vardır ki, oda bu funksiyanı yerinə yetirirdi. Yalnız zərurət yaranan təqdirdə. Əsas qapını arxadan bağlayıb ehtiyat qapıya doğru getdi. Qapını açaraq çölə çıxdı. O bir qədər nə haqqındasa düşündükdən sonra qapını bağladı və avtomobilinə doğru getdi. Uzaqdan idarə olunan pultla avtomobilin qapısını açdı və dərhal oturacağa əyləşdi. Avtomobili işə salıb, hərəkətə gətirərək sürət pedalını sıxdı. Fikrində tutduğu yol ilə getməyə başladı. Az sonra o görüş üçün nəzərdə tutulan yerə çatdı.

Maşını Milli Məclisin yaxınlığında saxlayıb yerə endi. Qapıları bağlayıb yoxladı. Ətrafına göz gəzdirib yalnız küçə ilə şütüyən avtomobilləri, sənişin daşıyan avtobusları və Milli Məclisin iki deputatını gördü. Bunlardan biri ilə tanış idi. Azyaşlı oğlunun oğurlanması zamanı onun sayəsində həmin uşaq uzun axtarışlardan sonra sağ-salamat tapılaraq həmin deputata verilmişdi. İndi bir anlıq həmin əməliyyat gözüünün qarşısında canlandı. Əslində qaçaqmalçılıq və narkotik satışıyla məşğul olan bir qrup şəxs uşağı oğurlayaraq küllü miqdarda pul tələb edirdi. İş o həddə çatmışdı ki, bu əməliyyatı keçirmək üçün cənab nazir özü “Qızıl Agent”ə tapşırıq vermişdi. Əməliyyat uğurlu keçdi. Həmin cinayətkar qrup tapılaraq ifşa olundu. O, əməliyyatda sağ qolundan yaralansa da, verilən kapitan

rütbəsi yaranı unutdurdu. Bütün bunlar bir anlıq gözləri qarşısından keçdi. Dərhal özünü bu fikirdən yayındırıb üzünü yana çevirdi. Cəld addımlarla Şəhidlər Xiyabanına doğru iləlilədi. Cibindən KENT markalı siqaret götürdü. Alışqanını da çıxarıb siqareti yandırdı. Bir az çəkib onu kənardakı zibil qutusuna atdı. Artıq Şəhidlər Xiyabanının qarşısında idi.

Saat 18:58 idi. Düşündüyü tək şey dünəndən verilən tapşırıqla bağlı yeni bir məlumatın əldə edilməsi idi ki, onu da yəqin, öz rəisi cənab general-leytenant deyəcəkdi. Dünən görüşüb öz tapşırığını almışdı. Bəlli idi ki, qarşıda onu çox çətin bir sınaq, əməliyyat gözləyir. Bu əməliyyat çətin olduğu qədər də mürəkkəb idi. Axı mənim vətənim niyə bu nankorların gözü götürmür?! Niyə bunlar bu qədər bədnamdırlar?! Məgər siz bununla mənim vətənimə gözdən sala biləcəksiniz?! Yalnız mən ölüm ki sizin arzunuz həyata keçə. Mənim meydim üzərindən bu boş xülyalarınızı gerçəkləşdirə bilərsiniz. Amma ona da ümid bağlamayın. Çünki, vətənimin mənim kimi mərd, igid, qəhrəman oğlanları çoxdur. Mən olmayanda onlardan biri məni əvəz edəcək, onlardan da olmayanda o biriləri onu əvəz edəcək. Beləcə sizin xəyallarınız eləcə xəyal olaraq qalacaq!!!

Saat 19:00. Cənab general-leytenant özünün şəxsi avtomobili “Lexus” markalı avtomobildə gəldi. Öz sürücüsü olsada onunla görüşəndə sürücü ilə gəlmirdi. Çünki, “Qızıl Agent” Məxfi idi. O Məxfi agent idi. Təkcə bunu həmin general bilirdi və bölmədən iki agent. Hətta cənab nazirin özü də onun general-leytenant Acalovun bölməsində olduğunu bilirdi, amma Məxfi agent olduğunu bilmirdi.

General-leytenant Acalov öz şəxsi avtomobilindən düşdü. Qapını bağlayaraq şəhidlər xiyabanına daxil oldu. “Qızıl agent” az sonra generalın arxasınca getməyə başladı. Generalın yanına çatanda ona təyin olunmuş parolu verdi. Dayanmadan yoluna davam etdi. Burada xüsusi bir məzar var idi ki, həmin məzarın qarşısında dayanıb söhbət edirdilər həmişə. Bu məzar Şəhidlər Xiyabanına girəndən təxminən 50-60 metr irəlində idi. “Qızıl agent” ora çatıb generalın gəlməyini gözlədi. General onun yaxınlığına çatan kimi “Qızıl agent”:

- Salam, cənab general. Verdiyiniz əmrə əsasən, mən təyin etdiyiniz yerdəyəm.

- Salam, Qızıl, necəsən?

- Təşəkkür edirəm, cənab general. Siz necəsiniz?

- Bu əclafların çirkin əməlləri olmasa yaxşı olaram. Səninlə görüşməkdə məqsədim dünən tapşırılan əməliyyatla bağlıdır. Qeyd edim ki, artıq Cənab prezidentə də bu barədə məlumat verilib.

- Cənab general, bu tapşırıq mənə indiyə kimi mənə verilən tapşırıqların daha mürəkkəb və daha ciddisidir. Cənab prezidentə bu barədə xəbər etmisizsə hətta bu mənim düşündüyümdən də ciddidir. Canım bahasına başa gəlsə də mən bu əməliyyata getməyə hazırım. Vətənə canım fəda olsun.

- Özün haqqında pis fikirləşmə. Bədbinliyə də qapılma. Çalış nikbin ol. Biz hamımız əminik ki, bu işi sən bacaracaqsan. Səninlə görüşümüzün əsas mahiyyəti budur ki, sən sabah Ermənistana yollanacaqsan. Əvvəl Rusiyaya, oradan isə Ermənistana. Erməni dilini və rus dilini sən daha mükəmməl bilirsən. Tək gedəcəksən. Sənlə əlaqəmiz Rusiyadan Ermənistana daxil olana kimi olacaq. Ondan sonra isə səninlə yalnız telefon vasitəsilə əlaqə saxlayacağıq. Sən Rusiyadan Ermənistana ezam olunan jurnalistlərin tərkibində olacaqsan.

Narahat olma sənədlər hamısı qaydasındadır. Rusiya vətəndaşı olduğun haqqında şəxsiyyətini təsdiq edən sənədin də var. Bu səninin özündədir, cənab Aleksey Mixayloviç.

General Acalov burada rəsmiyyətdən kənara çıxaraq Məxfi agentə zarafatyana müraciət etdi.

- Cənab general, hər şey aydındır. Sadəcə oradakı işim barədə məlumat əldə etmək istərdim.

- Cənab kapitan, mən sənə bu barədə yalnız sabah, cənab nazirin yanında açıqlama verəcəyəm. Hələlik isə bu qədər. Sən get hazırlığını gör. Sabah sənlə əlaqə saxlayacağam. Başqa soruşacağın bir şey varsa buyur.

- Cənab general, soruşmaq istədiyim yalnız oradakı əsas fəaliyyətim barədə idi. O barədə də sabah öyrənəcəyəm. Başqa soruşacağım bir şey yoxdur.

- O zaman burada qalmağımıza daha ehtiyac yoxdur.

Onlar sağollaşaraq adətləri üzrə növbə ilə məzarları bir-birinin ardınca seyr edərək, burada uyuyanlara rəhmət diləyib uzaqlaşdılar.

“Qızıl agent” saatına baxdı. Saat artıq 19:30 idi. O, öz avtomobilinə yaxınlaşdı. Qapını açıb oturacağa əyləşdi. Avtomobili işə salaraq oradan uzaqlaşdı. Daxili İşlər Nazirliyinin qarşısında, Mərkəzi Univermaqla üzbəüz avtomobili saxladı. Milli təhlükəsizlik Nazirliyinə mənsub olan pencəyi soyundu. Arxa oturacaqdan idman pencəyini götürüb geyindi. Avtomobildən yerə enib Mərkəzi univermağa daxil oldu. Oradan özünə uyğun bir dəst idman üslubunda paltar və idman çantası aldı və soyunub geyinmə otağında paltarını dəyişdi. Əynindəki paltarları idman çantasına yığıb, aldığı paltarın pulunu verdi və çölə çıxaraq avtomobilinə mindi. Az sonra onu işə saldı və uzaqlaşdı. İndi Gənclik metrostansiyasının yaxınlığındakı evinə doğru istiqamət aldı.

O, bir qədər getdikdən sonra nə isə düşünüb, ortancıl Qardaşı Elgüngilə getməyə qərar verdi. Qardaşığıl Yasamal rayonunda yaşayırdılar. Elgün ailəli idi və iki övladı vardı: biri oğlan və biri qız. Tuncay və Nuray. İstədi onlara bir baş çəksin. Uşaqlardan ötrü darıxmışdı. Həmdə cənab generalın dediyinə görə sabah şər yuvasına gedəcəkdi. Allahın işini bilmək olmazdı. Birdən deşifrə oluna bilərdi. Bununla sonunu o çox gözəl anlayırdı. Qardaşığılə getməsinə də əsas səbəblərdən biri də məhz bu idi.

Bu istəklə də avtomobili Yeni Yasamal yaşayış massivinə doğru sürdü. Evə çatar-çatmaz avtomobili saxlayıb yaxınlıqdakı marketdən uşaqlar üçün şirniyyat, evə isə ət, su və çörək aldı. Özü üçün isə sadəcə 1 qutu “Kent” siqareti götürüb aldığı malların pulunu kassaya verərək

marketdən çıxdı. Avtomobilə yaxınlaşıb oturacağa əyləşdi və onu işə salıb qarşıdakı binaya doğru sürdü. Avtomobili bir kənarında saxlayıb yerə endi. Aldığı ərzaqları götürərək qapıları bağladı. Asta addımlarla binanın birinci girişinə doğru hərəkət etdi.

Qapının zəngini basdı. Qardaşı içəridən cavab verdi:

- Kimdir?

- Elgün, mənəm.

- Qardaş, bu dəqiqə.

Az sonra Elgün qapını açdı:

- Xoş gəlmisən, qardaş. Buyur keç.

- Axşamın xeyir, qardaş. Necəsən? Onlar öpüşüb-görüşdülər. - Bacım, uşaqlar yatmayıblar ki?

- Xeyir, qardaş. Hələ yatmayıblar. Bizim üçün hələ yatmaq vaxtı deyil axı. Uşaqlarda bizlə bərabər televizora baxırlar. Saat hələ on ikiyə qalıb on dəqiqə.

- Uşaqlar yatmalı idi. Sizi bilmirəm. Çox imkan vermə uşaqlara boş vaxt itirsinlər. İndidən qoy oxuyub öyrənsinlər. Bu sözləri deyə- deyə qonaq otağına daxil oldular. Məxfi agent:

- Axşamınız xeyir, bacı.

- Axşamın xeyir, qardaş. Nə yaxşı ki, gəldin. Bu gün Tuncay ancaq səni istəyib, ağlayıb.

- Caan. Can. Gəl bura görüm, Tuncay. Uşaq onun qucağına atıldıvə o uşağı öpərək: – Necəsən kişi?

- Sağol əmi. Sən necəsən?

- Sağol məndə yaxşıyam.

- Bacı, bəs Nuray xanım hanı?

- Gizlənb qapının arxasında guya utanır.

O cəld ayağa qalxıb qapının arxasından Nurayıda qucağına götürüb öpdü və Nuraya müraciətlə:

- Necəsən, ay şeytan?
- Sağol əmi. Sən necəsən?
- Mən də yaxşıyam, Nuray xanım.

Sonra o üzünü qardaşına tutub işiylə maraqlandı. Bu gün analarıyla əlaqə saxladığını bildirdi. Sonra birlikdə çay içib, yemək yedilər və o qardaşigillə sağollaşıb evdən çıxdı. Binadan çölə çıxana kimi qardaşının arxınca gəldi. O, Elgünlə öpüşüb-görüşüb avtomobilinə mindi və az sonra oradan uzaqlaşdı. Evinə doğru getdi.

25 dəqiqə sonra evə çatdı. Qabaq qapının pultunun açmaq funksiyasını yerinə yetirən müvafiq düyməsini sıxdı. Qapı açıldı və o dərhal maşını həyətə salıb yeraltı dayanacaqda saxladı. Yerə enib mənzilin qapısına diqqətlə baxdı. Hər şey qaydasında idi. Qapını açıb mənzilə daxil oldu. Sonra iş otağına keçib paltarını soyundu. İdman çantasındaki paltarları səliqə ilə yerinə yığıb, makarov tipli tapançanı da həmişəki yerinə qoydu. Otaqda bir az gəzişib mətbəxə keçdi. Bu anda nə barədəsə düşünürdü. Çox güman ki, səhərki günlə bağlı düşünürdü. O, soyuducudan soyuq su götürərək iş otağına keçdi. Suyu içə-icə əlində qələm nə isə qeyd edirdi. Çox güman ki gündəlik idi və bugünkü gün barədə qeydlərini edirdi. Hiss edirdi ki, yuxusu gəlir amma, heç yatmaq istəmirdi. O, adətən evdə olarkən çox gec yatırdı. Səhər isə lap tezdən saat 06:00-da yataqdan qalxar, səhər idmanı edər və yeməyini yeyib işləri barədə düşünərdi. Bu gecə isə yatmaqdan səhərki görüşlər və onu nələrin gözlədiyi barədə düşünmək istəyirdi. Bir xeyli vaxtdan sonra o səfər üçün nəzərdə tutulan əşyalarını yığışdırmaq üçün ayağa qalxdı və yarım saat ərzində hər bir şeyi tam hazır vəziyyətə gətirdi. Sadəcə geriye qalan cənab generalın zəngini gözləmək idi.

Gecə saat 04:00-da yalnız Məxfi danışıqlar üçün nəzərdə tutulan mobil nömrəsinə zəng gəldi. Telefonu cəld açaraq:

- Bəli, cənab general, eşidirəm sizi.
- Qızıl, vaxt itirmədən gəl nazirliyə. Mən yerimdəyəm.
- Oldu, cənab general.

Telefon danışığı bununla da bitdi.

Telefonun danışığı bitən kimi dərhal hazırladığı əşyaları götürüb, hər bir şeyi yoxlayandan sonra evdən çıxdı. Həmişəki qaydada qapıları bağladı. Evindən bir qədər aralıda yerləşən çoxmərtəbəli binaya doğru getdi. Bu binanın qarşısında istənilən vaxt bir neçə taksinin dayanması adi hal almışdı. Bu taksilərin həmişə müştəriləri olurdu. Gizli agent fəvqəladə vəziyyətlərdə bu taksilərdən istifadə edirdi. O nəzərində tutduğu əraziyə yaxınlaşıb bir taksiyə əyləşərək “Şəhidlər Xiyabanının yanına sürün, zəhmət olmasa” -dedi.

Sürücü:

- qədeş 10 manatdu gediş haqqu sərf edür?

Ləhcəsindən hiss etdi ki, bu əsl bakılıdı, lap elə dağlıdı.

- Siz mən deyən yerə sürün istədiyinizi alacaqsız. Amma bir xahişim var sürətli sürün.
- Oldu qədeş. Allah köməyimiz olsun.

Bu kiçik diaqloqdan sonra aralarında heç bir danışıq olmadı. Təxminən 10 dəqiqədən sonra MTN-ə çatmağa az qalmış “Qızıl agent” dedi:

- Zəhmət olmasa burada saxlayın. Buradan o yana piyada gedəcəm.
- Qədeş nöşün belə etdün? Aparurdumda. Yaxcu necə məsləhətdü.
- Çox sağolun. Götürün bunu. Sürücüyə 20 manat pul verdi.

- Qədəş, axı burada çoxdur. Səni heç mənzil başına da tam gətirmədim. Buyur götür qalanunu.

- Təşəkkür edirəm. Amma götürməyəcəm. Bunu deyib maşından iti addımlarla uzaqlaşdı. Şəhidlər Xiyabanı istiqamətində gedirdi. Amma, taksinin artıq getdiyini görüb cəld hərəkətlə geriyə döndü və dərhal nazirliyin binasına yaxınlaşdı. Vəsiqəni təqdim edib cəld hərəkətlə üçüncü mərtəbəyə qalxdı. Qarşıdakı otağa–302-ci otağa yaxınlaşdı. Burada tabeçiliyində olduğu bölmənin komandiri cənab general-leytenant Acalov oturdu. Aralarında kodlaşdırılmış işarə ilə qapını üç dəfə aramala, sonra isə ardıcıl dörd dəfə döydü. Az sonra cənab general qapını açdı və:

- Xoş gəldin, “Qızıl”. Yəqinki istirahət etmişən.

- Xoş gördük, cənab general. Xeyr istirahət etməmişəm. İstəmirəmdə. Narahat olmayın. General rəsmiyyətə keçərək:

- Cənab kapitan, hər bir şey qaydasındadırsa, biz cənab nazirin otağına gedək və orada hər şeyi aydınlaşdıraq. Bu gün saat 10:00- da sən Rusiyaya gedəcəksən.

- Cənab general, hər şey qaydasındadır. Sizdən əmr gözləyirəm.

- Elə isə getdik. Onlar birlikdə otaqdan çıxıb nazirin otağına doğru getdilər. Qapını döyərək otağa daxil olacaqlarını gözləməyə başladılar. Cənab nazir bayaqdan onları gözləyirmiş kimi özü qapını dərhal açdı və onlarla görüşüb içəri dəvət etdi:

- Keçin əyləşin.

- Cənab nazir, bu bizim bölmədə işləyən haqqında söhbət açdığım və sizin tanıdığınız kapitan Vüqarlıdır.

- Cənab nazir, sizin əmrinizi gözləyirəm.

- Cənab kapitan, sizin barənizdə məlumatlıyam. Bu vaxta kimi verilən tapşırıqların öhdəsindən lazımınca gəlmisiniz. Əminik ki, indi də elə olacaq. Tapşırıq barədə cənab general Acalov sizi məlumatlandırıb yəqinki.

- Bəli, cənab nazir, elədiki var.

- Cənab nazir, mən dünəndən məlumatlıyam. Amma əsas tapşırığının nə olduğunu eşitmək istərdim.

- Cənab kapitan, görəcəyiniz əsas iş hələki jurnalistlərin tərkibində buradan Rusiyaya getmək və oradan da Ermənistanla keçməkdir. Ondan sonrası isə daha çətin və mürəkkəbdir. Burada artıq sənin həyatın tam olaraq təhlükə altında qalır. Vətən üçün qurban getməyə hazırsanmı?

- Cənab nazir, canım bu vətənə fəda olsun.

- Cənab kapitan, sizə uğurlar arzulayıram. Əminəm ki, siz bu əməliyyatın öhdəsindən gələcəksiniz. İndi isə əməliyyata başlaya bilərsiniz. Uğurlar!

- Çox sağ olun, cənab nazir. Etimadınızı doğrultmağa və vətənim Azərbaycanın təhlükəsizliyini qorumağa hazırım. İzninizlə mən gedim.

- Buyurun, cənab kapitan yolunuz açıq olsun. Sizdə çox sağ olun cənab general. Buyurun siz artıq azadsınız. Mən bu gün cənab prezidentlə görüşüb bu barədə məlumat verəcəyəm. Sağ olun.

Hər ikisi cənab nazirlə sağollaşdı otaqdan çıxdılar. General-leytenant Acalovun otağına daxil olub bir daha hər şeyi götür-qoy etdilər. Az sonra "Qızıl Agent" lazımı sənədləri götürüb cənab generalla sağollaşaraq otaqdan çıxdı. Bir neçə dəqiqədən sonra o artıq Milli Təhlükəsizlik Nazirliyindən xeyli aralanmışdı. Saatına baxdı və saatın əqrəbləri 06:45-i göstərirdi. Düşündü ki, evə getməyib elə birbaşa Heydər Əliyev adına hava limanına getsin.

Bir qədər getdikdən sonra yolun sağında dayanan taksiyə yaxınlaşıb əyləşdi:

- Salam. Zəhmət olmasa məni Heydər Əliyev adına hava limanına aparın. Buyurun buda sizin gediş haqqınız-dedi və sürücüyə 50 manat pul verdi. Sürücü sanki, yolun gediş haqqı bu qədər edirmiş kimi cəld pulu alaraq cibinə qoydu və:

- “Cibiniz dolu olsun”-dedi.

- Təşəkkür edirəm. Mümkünsə sürəti əlliyə endirin və həzin bir musiqi diskiniz varsa qoyun dinləyək. Bu sözləri qəsdən özü dedi ki, yol boyu danışmasınlar.

- Bu dəqiqə qoyaram. Siz rahat olun.

- Çox sağ olun.

- Dəyməz.

“Qızıl agent” in istəyi deyəsən baş tutdu. Artıq yolun çox hissəsi geridə qalmışdı və bu müddətcə heç biri bir kəlmə olsun belə danışmadılar. Həmdə deyəsən sürücü də bəzi taksi sürücüləri kimi çox danışmağa üstünlük vermirdi. Bir müddət getdikdən sonra onlar artıq hava limanına çatdılar. Sürücü:

- Buyurun buda istəyinizə görə gəldiyimiz Heydər Əliyev adına hava limanı. Sizə uğurlu uçuş arzu edirəm.

- Çox sağ olun, həmvətən. Sizə də sabit həyat tərzini və bol ruzi arzu edirəmdəyib taksidən endi və özüylə götürdüyü çantasını əlinə götürüb sürücü ilə sağollaşdı.

Rusiya Federativ Respublikasına uçacaq təyyarənin uçuşuna iki saatdan bir qədər artıq vaxt qalırdı. “Qızıl agent” Rusiya vətəndaşlığını təsdiq edən sənədi götürərək tez təqdim etmək üçün döş cibinə qoydu. Sonra asta-asta hərəkət edərək hava limanında fəaliyyət göstərən restorana yaxınlaşdı. Xidmətçini çağıraraq menyudan ona lazım olanları dedi. Az sonra o verdiyi menyunun tərkibinə daxil olan qidaları və içkini qarşısında gördü. Səhər yeməyini yeyib pulu ödədikdən sonra onunla üz-üzə oturan sarışın, gözəl simalı, yumrusifət rus qızına doğru getdi. Qızın cazibədar bədən quruluşu var idi. Sinəsindən ağ pambıqtək boylanan sivri döşləri onu daha çox cəlbedici edirdi. Əks-cinsə qarşı biganə olmayan Məxfi agent yaranmış bu vəziyyətdən yararlanmaq və öz düşündüyü kimi hərəkət etmək istədi.

Onun bu hərəkəti etməsinə səbəb isə, həmin qızın, bayaqdan onu gözaltı seyr etməsi və göz qaş etməsi oldu. “Qızıl Agent”in əsas məqsədi isə təyyarəyə minənə kimi bu qızla vaxtını keçirmək idi. Qıza yaxınlaşıb rus dilində özünü təqdim etdi:

- Salam. Bayaqdan sizə baxırdım nəsə mənim tərəfə çox baxdınız. Biz təsadüfən tanış deyilik? Yeri gəlmişkən mənim adım Aleksey Mixayloviçdir. Qısaca Aleks də deyə bilərsiniz.

- Salam. Məncə tanış deyilik. Amma tanış olarıq. Deyəsən sözün həqiqi mənasında qızın Məxfi agentə gözü düşmüşdü.

- Bəs elə isə adınızı lütfən söyləyə bilərsinizmi?

- Əlbəttə, adım Aksanadır. Rusiya Respublikasının Tümen vilayətindənəm. Bakıda dayımgil yaşayır. Həyat yoldaşı Bakıdandır. Bir həftədir ki, buradayam. Ümumiyyətlə Bakıda birinci dəfədir oluram. Qeyd edim ki, bura çox gözəldir. İnsanları səmimi, mehriban və əsas da qonaqpərvərdirlər.

- Mən sizin fikrinizlə tamamilə razıyam.

Onlar artıq köhnə tanışlar kimi söhbət edib, birlikdə hava limanında gəzməkdə idilər. Artıq bir xeyli vaxt keçmişdi. Az sonra Moskvaya uçacaq təyyarəyə miniş başlandı “Elan”ını eşidib nəzarət buraxılış məntəqəsinə yaxınlaşdılar. Yoxlanışdan keçdikdən sonra onlar birlikdə xüsusi sənişin daşıyan avtobusla təyyarənin dayandığı meydana getdilər. Trapla qalxıb təyyarənin salonuna daxil olaraq, biletlərində nəzərdə tutulmuş yerə yaxınlaşdılar. Qız Məxfi agentdən iki sıra arxada əyləşdi. 10 dəqiqə sonra təyyarə havaya qalxdı. “Qızıl agent” yuxusuzluğunu Moskvaya çatana kimi aradan qaldırmaq məqsədilə gözlərini yumdu.

Stüardessanın qəfil səslənən səsi onu oyatdı:

“Hörmətli sənişinlər, təyyarəmiz az sonra yerə enəcək. Xahiş edirik kəmərlərinizi bağlayın. Sizinlə keçirdiyimiz bu birgə uçuş müddətində məmnun olduq. Rusiya Federasiyasının paytaxtına xoş gəlmisiniz. Hal-

hazırda Moskva şəhərində 20.05.2012-ci il, saat 14-30-dur. Temperatur +14 dərəcədir.”

Təyyarədən yerə enən Məxfi agent əşyalarını götürdükdən sonra əvvəlcədən planlaşdırılmış otele getmək üçün yaxınlıqdakı taksiyə yaxınlaşdı. Taksiyə əyləşib ünvanı sürücüyə dedi. Yarım saat sonra o artıq həmin ünvanda idi. Əşyalarını yerbəyer etdikdən sonra cənab generalın ona verdiyi nömrəyə zəng etdi. Həmin şəxs Milli Təhlükəsizlik Nazirliyinin burada fəaliyyət göstərən agenti idi. Məxfi agent onun fəaliyyətindən xəbərdar olsada agent Hicranzadə Məxfi agenti jurnalist olaraq tanıyırdı. General Acalov elə təqdim etmişdi. Məxfi agent telefonda agent Bəhrüz Hicranzadənin səsini eşitdi:

- Alo...

- Salam. Bəhrüz bəylə danışırım?

- Salam, bəli. Buyurun, sizə nə lazım idi?.

- Bəhrüz bəy, mən sizinlə görüşmək istəyirəm. Telefon danışıq deyil. Görüşə bilərik?

- Bəli. Əlbəttə. Zəhmət olmasa ünvanı mənə deyin, orada görüşək.

- O zaman mümkünsə “Kreml sarayı”nın qarşısında görüşək. Saat 16:00-da.

- Oldu.

Danışıq bitirəndən dərhal sonra Məxfi agent ona lazım olacaq avadanlıqları özü ilə götürüb, otağın qapısını bağlayaraq çölə çıxdı. Oteli tərk edib “Kreml sarayı”na doğru istiqamət aldı. Artıq 4 il idi ki, Moskvaya gəlmirdi. Dörd ildə bir çox dəyişiklik nəzərə çarpırdı. Küçələrdə əvvəlki illərdən fərqli olaraq təmizlik hökm sürürdü. Ətrafdakı ərazilərə yaşıl ot örtüyü salınmış, yeni-yeni ağac və gül kolları əkilmişdi. Bütün bunlar insanda xoş bir duyğu oyadırdı. Uzaqdan “Kreml sarayı”nın qülləsi görünürdü. Gözəl üslubda tikilmiş saray idi. Moskva deyərkən insanın ilk

olaraq ağına məhz bu saray gəlirdi. Yavaş-yavaş addımlayıb sarayın qarşısına doğru gedirdi. Ətraf çox sakitlik idi. Yalnız avtomobillərin intensiv hərəkəti bu sükutu pozurdu. Məxfi agent artıq sarayın qarşısına çatmışdı. O, bir qədər kənara çəkilərək dayandı. Evdən çıxarkən, bilərəkdən Den Braunun Azərbaycan dilinə tərcümə olunmuş “Mələk və Şeytan” adlı əsərini götürmüşdü. Kitabı açaraq vərəqləməyə başladı. Əslində o, kitabı oxumurdu. Agent Hicranzadənin peşəkar bir agent olmasını sınamaq istəyirdi. Saatına bir anlıq baxıb görüş vaxtına az qaldığını gördü. Telefonu çıxarıb səssiz rejimə keçirdi. Agentin gəlişini gözləməyə başladı.

Saat 15:55-i göstərirdi. Məxfi agent əlində tutduğu kitabın yuxarı hissəsindən baxaraq, ətrafa nəzər salmağa başladı. Az sonra, təxminən 60 metr aralıda bir nəfərin peşəkarcasına ətrafı müşahidə edərək gəldiyini gördü. Həmin şəxs hündür boylu, sağlam bədən quruluşuna malik idi. Bir qədər də yaxınlaşandan sonra Məxfi agent diqqət yetirdiyi şəxsin qarayanız olduğunun fərqi vardı. Onun əynində qara gödəkçə, göy rəngli cins şalvar və ayağında ağ rəngli keta var idi. Məxfi agent ona sınaqçı nəzərlə diqqət yetirirdi. Artıq ona məlum idi ki, bu məhz həmin agentdir. Agent Hicranzadə Məxfi agentə zəng etmək üçün telefonunu çıxarıb zəng etdi. Telefonu bir xeyli əlində saxladı. Qulağına doğru aparmırdı. Gözləyirdi ki, qarşı tərəf telefonu açsın. Əgər qarşı tərəf telefonu açarsa bu zaman telefonun ekranında bu xüsusi işarə vasitəsilə bilinəcəkdi. Amma bir neçə dəfə telefonun çağırmasına baxmayaraq qarşı tərəfdən səs gəlmirdi. Bir daha cəhd edən agent telefonun açılmayacağına əmin olub ətrafa diqqət yetirməyə başladı. Ətrafda heç kim onun diqqətini cəlb etmirdi. Amma bir nəfər onun diqqətini cəlb etdi. Agent Hicranzadə ətrafda dayanan hər kəsin iki nəfər olduğunu, yolboyu hərəkət edən insanları və nəhayət kənardakı tək dayanan, diqqət mərkəzində olan şəxsi gördü. Həmin şəxs sağlam bədən quruluşuna malik, sarışın biri idi. O, qara rəngli gödəkçə və həmin rəngə uyğun şalvar geyinmişdi. Həmin şəxsin əlində hansısa bir kitab var idi. Amma sarışın olması agent Hicranzadəni azda olsa fikrindən yayındırırsa da, sonda qərarını

verib, m h z həmin  xs  yaxınlaşacađını q t etdi. Bütün bunlara diqqət yetirən Məxfi agent onun hərəkətlərinin sonrakı mərhələsini izləyirdi. Budur agent Hicranzadə ona dođru hərəkət edirdi. Agent d z gəlib onun qarşısında dayandı və rus dilində salam verdi. Məxfi agent onu bir daha sınamaq məqsədilə ingilis dilində n  istədiyini soruşdu.

- Buyurun, Sizə nə lazımdır?